

WATER ENOUGH FOR ONE ROOT

Barbar Benish was born in California and came to the Czech Republic for the first time in 1979 at the age of 21. Later she participated in the exchange exhibit “ Dialogue-Los Angeles“ at Prague’s Lidovy Dům Gallery, and since 1990 has realized several solo exhibitions here. Today Barbara lives in Prague, returning to the country of her ancestral homeland.

In early 1995 we had the idea to somehow celebrate this event. By chance, the lower hall of Mánes gallery was empty. Although it poses a complicated space for installations due to the uneven surface of the high ceilings. On the other hand, it is in a beautiful location in central Prague, surrounded by nature, with a meditative view of the green Zofin Palace and the flowing river. Barbara thought to create an installation that would tie in the surrounding nature; she wanted to take advantage of the beautiful spot on the river Vltava. In a later interview for the magazine *Ateliér*, she said :”the Vltava is the lifesource for Czechs, metaphorically and literally {at least historically}. My working process questions what this place {or any place for that matter} then means to the newly arrived foreigners; socially, economically, and symbolically..In the end, all these aspects are brought up about how far one can be acculturated and still preserve one’s own identity or past.”

I think that this worked in two ways. There probably is not a more symbolic site in all of Prague, perhaps in all of the Czech Republic, for representing the spontaneous and autonomous history of the arts and culture here than MÁNES. It’s hundred year old history has always been based on the representation of a “pure” national culture, fully conscious of its roots in order to open up to the rest of the world, with respect to specific individual ethnic groups. I’m convinced that an art of such cosmopolitan character, because it is completely responsible in transversing the border of it’s own political-economic location. If consequently with this idea, the identity of Manes’ past was disturbed, it is all the more reason, we agreed, to celebrate, that it is no longer as it was. The artist claims, “I wanted to find something like a homecoming, or a searching for roots.”

The visitor to the installation went from the dark space below to the large, sun-lit room, filled with two large sculptural objects on the floor and three suspended from the ceiling, ten meters up. These objects were made of silk parachutes, blown-glass elements, and live flowers. Situated into the glass windows of the lower room,

“CHRISTMAS FLOWERS”, was studded with artificial flowers of molded resin, like a jeweled relief window. The rest of the glass surface reflected silhouetted objects against the Vltava river below. The whole environment was filled with the music of PHILIP NOSHIRO, whose compositions are concerned with tonality in contemporary classical music. As a Czech-Japanese, his work also questions the roots of his descent and the displaced relationship to the earth...

The large hanging “flowers” aim for the traditional woman’s working materials like sewing, embroidery, fabric decoration molded baked goods, and flower arrangements. The parachutes are hand-dyed and silkscreened with decorated patterns. [MAMMOLOVNIK] Glass spheres which could also be rescue buoys or breasts flowers and other real materials adorn the work. This craft element traces back to a humanizing root of the advent of the natural and mechanical worlds. Perhaps it is reflected also in the tonal systems created in music, wherein a living folklore is made into a social tradition.

.....

Perhaps it is a specific female attribute, the sense of *genia loci*, to realize the continuity of self into a space. A motto of Barbara’s, who quotes Beckett, is that spiritual displacement exists only in the sense of deepness. She embodies the whole being of the artist, searching for roots, in order to ensure that her message is without boundaries in the world.

Vlasta Čihaková-Noshiro

O KOŘENECH A VZTAHU K ZEMI

Barbara Benish, narozená v Kalifornii, přijela do Čech poprvé ve svých jednadvaceti letech v roce 1980. Později, v roce 1989, se podílí na výměnné výstavě Dialog Praha – Los Angeles v pražském Lidovém domě. Poté byly návštěvy častější, po roce 1990 provázené i samostatnými výstavami. Dnes žije Barbara v Praze, a vytvořila si zde i své rodinné zázemí.

Někdy na jaře 1995 nás společně napadlo, že bychom měly tuto událost přesídlení nějak oslavit, a to nejlépe výstavou. Za vhodnou půdu byl zvolen dolní prostor Mánesu, sice komplikovaný pro jakoukoli instalaci svým členěním a nerovnoměrnou výškou stropů, ale zato s překrásnou polohou v centru Prahy, a zároveň blízko k přírodě s meditativním pohledem na zeleň Žofína a plynoucí řeku. Barbara zamýšlela výstavu jako instalaci úzce svázanou s přírodou a okolním prostorem, chtěla maximálně využít

krásného místa na Vltavě. V pozdějším rozhovoru pro časopis Ateliér řekla: „Vltava je životadárným zdrojem pro Čechy, přeneseně i doslovně, a moje práce svým způsobem obsahuje i problém otevírání této země cizincům, kteří sem přicházejí, ono ekonomické a kulturní uvolňování a všechny tyhle aspekty, které nakonec vzbuzují otázku, jak daleko můžeme jít v přijímání nového a přitom si zachovat vlastní identitu.“

Myslím, že šlo o oboustranné přání. V Čechách a v Praze není snad symboličtější místo pro spontánnost a autonomii dějin výtvarné kultury, než je Mánes. Jeho stoletá tradice se vždy zakládala jak na autentické reprezentaci národních kultur, s plným vědomím jejich kořenů, tak i na otevřenosti celému světu, s respektem ke specifiku jednotlivých etnických skupin. To vše s přesvědčením, že umění je svým charakterem kosmopolitní, protože velmi odpovědně překračuje hranice svých politicko-ekonomických lokalit. Jestliže tedy v tomto smyslu narušila identitu Mánesu totalitní minulost, tím spíše vznikl vzájemný důvod k oslavám, že už tomu tak není. Požadavek autorky, „chtěla jsem tím založit něco jako návrat domů, nebo hledání kořenů“, byl vzájemně opodstatněný.

S příchodem jara se podařilo oslavit jak přírodní síly, velebící cyklickou regeneraci života, tak i jejich vztah k lidské tvořivosti. Návštěvník instalace postupoval od temných míst ke světlým, od dvou velkých skulpturálních objektů na podlaze ke třem zavěšeným od stropu z takřka desetimetrové výšky, jež byly vyrobeny jako květy z hedvábných padáků, ale také z foukaného skla, kovových částí, umělých květin, i součástí živých květin. Část skleněné stěny, umožňující průzor k Vltavě, byla vytvořena uměle jako šperk reliéfního okna z lité pryskyřice, [CHRISTMAS FLOWERS] ostatní skleněná plocha odrážela siluety objektu proti plynoucí Vltavě. Celek obklopila hudba phila noshiro, který se zabývá komponováním a tonalitou současné klasické hudby, ale také jako Čech a Japonec si klade otázku po kořenech svého původu a kontaktu se Zemí....

Kořeny lze podle mého názoru identifikovat nejen ve vnějších symbolech, ale hlavně a především v metodice umělecké práce. Barbara ve své tvorbě uplatňuje ryze ženské prvky, jež dosud v umění byly potlačovány. V americkém umění 60. a 70. let existuje tradice „pattern painting“, zaměřené na typicky ženské pracovní postupy jako šití, vyšívání, dekorativní práce s textilem, zdobení pečiva apod., jež se autorčiným přispěním rozšířily v působivou instalaci. Fialový padák, [MAMMOLOVNIK] potištěný dekorativním vzorem, či skleněné baňky, které mohou působit jako záchranné bóje nebo ženská ňadra, vkus a cit pro květiny a další materiály, které životní praxi zkrášlují, to všechno jsou reálné prvky, které by bez praktické dovednosti nevedly ani ke kořenům lidské tvořivosti, vcelku přirozeně a mechanicky přijímané.

Považuji všechno toto úsilí za velmi prospěšné a vzácné, právě proto, že se děje prostřednictvím umění. Snad je zapotřebí i ženské intuice, aby byl objeven smysl genia loci s představou o kontinuitě a autostylizaci každého místa. Krédo Barbary, která cituje Becketta, když říká – duchovní vývoj existuje jen ve smyslu hloubky, zároveň umožňuje

všem umělcům, aby pátráním po kořenech si zajistili účinek svých poselství bez hranic po celém světě.

Vlasta Čiháková-Noshiro

Catalogue exerps: "Emancipation into Solitude" 1995